

Sygnatura akt II Ka 297/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Krajewska - Sińczuk

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

po rozpoznaniu w dniach 9 czerwca 2016 r., 27 czerwca 2016 r., 16 września 2016 r.

sprawy **Z. C. (1)**

obwinionego z art. 87 §1 kw i 92 §2 kw

z powodu, apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt II W 590/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego obwinionemu Z. C. (1) eliminuje zarzut kierowania w stanie po użyciu alkoholu po drodze publicznej samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), a z kwalifikacji prawnej czynu art. 87 §1 kw w zw. z art. 9 §1 kw;
2. jako podstawę prawną wymiaru kary w miejsce art. 87 §1 kw w zw. z art. 9 §1 kw powołuje art. 92 §2 kw;
3. orzeczoną karę grzywny obniża do kwoty 400 (czterysta) złotych;
4. uchyla oparte o art. 87 §3 kw rozstrzygnięcie o orzeczeniu wobec obwinionego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i o zobowiązaniu go do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 złotych opłaty za obie instancje oraz 50 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 297/16

UZASADNIENIE

Z. C. (1) został obwiniony o to, że w nocy 10 lipca 2015r o godz. 1.15 w miejscowości Ś. gm. W. będąc w stanie po użyciu alkoholu kierował samochodem osobowym m-ki A. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej a nadto w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów błyskowo-dźwiękowych radiowozy oznakowanego podanych przez umundurowanego funkcjonariusza Policji nakazującego zatrzymanie pojazdu,

to jest o czyn z art. 87 § 1 kw i 92 § 2 kw.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. obwinionego **Z. C. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 87 § 1 kw i 92 § 2 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązał obwinionego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów do właściwego wydziału komunikacji;

IV. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego, który na podstawie art. 103 § 2 i 4 kpw zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść Z. C. (1) i na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2, 3, 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 4, 5, § 2, 7 kpk, 424 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw i 82 § 1 kpw, poprzez oczywisty brak obiektywizmu, rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, wysnuwanie wniosków nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym, zastąpienie ich poczynionymi dowolnie założeniami (choćby w zakresie spożywania przez obwinionego alkoholu wspólnie z innymi osobami, ilości wypitego alkoholu – str. 8 uzasadnienia), nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść obwinionego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym nieobiektywne uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadków w osobach funkcjonariuszy Policji, z jednoczesnym obdarzeniem wiarą wyjaśnień obwinionego oraz zeznań w sprawie świadków w osobach Z. C. (2), D. S., jak również obdarzenie wiarą pierwszych zeznań świadka w osobie R. S., w sytuacji gdy na rozprawie w/w nie podtrzymał swoich uprzednich zeznań, oparcie ustaleń na wyrwanych z kontekstu fragmentach zeznań świadków, brak rzetelnej analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, co doprowadziło w rezultacie do przyjęcia, iż obwiniony Z. C. (1) dopuścił się wykroczeń zarzuconych mu we wniosku o ukaranie, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku; nadto brak poczynienia w uzasadnieniu wyroku (w stanie faktycznym) jakichkolwiek ustaleń w zakresie poruszania się przez obwinionego w stanie po użyciu alkoholu, a nadto brak podjęcia chociażby próby poczynienia ustaleń co do stanu trzeźwości obwinionego, czy w ogóle przekraczał próg (stanu po użyciu alkoholu) uprawniający do pociągnięcia go do odpowiedzialności z art. 87 kw;

- art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk w zw. z art. 39 § 1 kpw oraz art. 4 kpw poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy obwinionego zawartych w piśmie procesowym z dnia 30 października 2015r. (o zwrócenie się o notatniki służbowe oraz o informacje), jak również wniosku o dopuszczenie dowodu z konfrontacji świadka R. S. oraz M. S., którzy odmiennie relacjonowali przebieg zdarzenia z dnia 9/10 lipca 2015r., co w sposób oczywisty miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i jest niezwykle istotne z punktu widzenia obwinionego, co w konsekwencji spowodowało oparcie wyroku na niepełnej podstawie dowodowej, tym bardziej w sytuacji, gdy brak jest bezpośrednich świadków zdarzenia;

2) będący wynikiem obrazę przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, iż w dniu 9 lipca 2015r. w godzinach nocnych obwiniony Z. C. (1) poruszał się przez miejscowość Ś. samochodem osobowym marki A. (...) koloru czarnego nr rej. (...) oraz nie zatrzymał się do kontroli drogowej na znak funkcjonariuszy Policji, którzy dawali mu znak do zatrzymania, tylko podjął próbę ucieczki samochodem, a ostatecznie porzucił samochód i uciekł pieszo wspólnie z dwiema innymi osobami – w sytuacji gdy prawidłowa, rzetelna ocena materiału dowodowego i całokształtu okoliczności sprawy nie pozwala na poczynienie

ustaleń takich, jakie poczynił Sąd, albowiem poza zeznaniami właściciela pojazdu R. S. (będącego w momencie zatrzymania w stanie znacznego upojenia alkoholowego), których nie podtrzymał on na rozprawie głównej, brak jest jakichkolwiek dowodów na przyjęcie powyższego stanu rzeczy;

3) nadto na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 4 kpk w zw. z art. 109 kpw wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność środka karnego wyrażającą się w orzeczeniu wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy orzeczenie tego środka karnego – zdaniem obrony – przekracza stopień winy, a nadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej. Nadto w istocie Sąd nie przyjął w ustaleniach faktycznych, że obwiniony poruszał się pojazdem w stanie po użyciu alkoholu (ustalenia faktyczne), a zatem brak jest podstaw do orzeczenia tego środka na podstawie art. 87 § 3 kw.

Podnosząc te zarzuty obrońca obwinionego na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej Sąd dopuścił dowody, których nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji zarzucił skarżący w pisemnym środku zaskarżenia, a mianowicie zwrócił się do Komisarjatu Policji w S. o nadesłanie notatników służbowych funkcjonariuszy Policji M. S. i T. T. dotyczących służby pełnionej przez nich w dniu 9 lipca 2015r. (noc 9/10 lipca 2015r.), a także przeprowadził konfrontację świadków R. S. i M. S. w zakresie wskazanym we wniosku dowodowym obrony złożonym na rozprawie przed Sądem Rejonowym w dniu 30 października 2015r. Podejmując taką decyzję Sąd Odwoławczy spowodował, iż nieaktualny stał się zarzut apelacyjny sformułowany w pisemnym środku zaskarżenia w punkcie pierwszym jako drugi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadne okazały się zarzuty odwoławcze dotyczące bezpodstawnego przypisania obwinionemu w zaskarżonym wyroku popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw, tj. kierowania przez Z. C. (1) samochodem R. S. po drodze publicznej w stanie po użyciu alkoholu. Nie można natomiast podzielić pisemnej skargi w odniesieniu do prawidłowego przyjęcia przez Sąd meriti, że Z. C. (1) w dacie wskazanej w zarzucie kierując tym pojazdem po drodze publicznej w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów błyskowo-dźwiękowych oznakowanego radiowozu podanych przez umundurowanego funkcjonariusza Policji nakazującego zatrzymanie pojazdu, tj. popełnienia czynu z art. 92 § 2 kw.

Kontrola zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnych motywów pozwala na uznanie, że Sąd Rejonowy w Siedlcach, wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy obwinionego, nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miałaby wpływ na treść wyroku w zakresie dotyczącym popełnienia przez obwinionego wykroczenia polegającego na niezatrzymaniu się do kontroli drogowej. Sąd orzekający w tej części dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i nie można dopatrzeć się w nich błędu. Wnikliwie przeanalizował całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazując którym z tych dowodów przyznał walor wiarygodności i dlaczego, a którym z nich tego przymiotu nie nadał i z jakich przyczyn. Zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów, dotyczących wskazanego zarzutu, jest logiczna i przekonująca. Została przeprowadzona zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 kpk. Znajduje wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a jej prawidłowość pozwala się skontrolować w postępowaniu odwoławczym, nie wymagając korekty.

Apelacja zarzuca wyrokowi przede wszystkim błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezpodstawnym i dowolnym przyjęciu, że Z. C. (1) kierował w dacie wskazanej we wniosku o ukaranie samochodem marki A. (...) należącym do R. S. i nie zatrzymał się do kontroli drogowej, a ustalenia te dokonane zostały w oparciu o wybiórczo i dowolnie oceniony zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i poglądami doktryny przyjmuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego

rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN II KR 355/74 OSNPG 1975, poz. 84).

Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy i jest ono w dalszym ciągu aktualne, mimo zmiany stanu prawnego. Ma ono znaczenie jedynie przy tak sformułowanym zarzucie jak w niniejszej sprawie, a mianowicie zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut, co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975r., I KR 197/74, OSNKG 5/1975, poz. 58).

Argumenty podniesione w tym zakresie w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego należy potraktować jako polemiczne w stosunku do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Mimo podjętej próby absolutnie nie wskazują one, które z ustaleń Sądu nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania. W istocie rzeczy pisemny środek odwoławczy kwestionuje przede wszystkim, przyjęte za podstawę ustalonego stanu faktycznego, zeznania właściciela pojazdu R. S., który w postępowaniu wyjaśniającym stanowczo wskazywał podczas przesłuchania, ale też sygnalizował to wcześniej policjantom, którzy pełnili tego wieczoru służbę i zatrzymali jego auto, iż pojazdem tym, w drodze z ogniska kierował obwiniony, a zatem to on był osobą, która nie zatrzymała się do kontroli drogowej, o czym z kolei konsekwentnie zeznawali również przesłuchani na tę okoliczność funkcjonariusze Policji – T. T. i M. S.. Powyższe znajduje też potwierdzenie w notatniku służbowym tegoż ostatniego (k. 99-100), który zawiera informację o niezatrzymaniu się pojazdu marki A. (...) o nr. rej. (...) do kontroli drogowej, podjęciu próby ucieczki przez kierowcę pojazdu i wskazaniu przez R. S., że kierowcą jego auta był Z. C. (1). Prawdą jest, że z powyższych twierdzeń na rozprawie przed Sądem I instancji i na rozprawie odwoławczej R. S. wycofał się i zeznał, że nie wie kto kierował jego samochodem, gdyż w drodze powrotnej spał. Sąd meriti dostrzegł zmianę depozycji świadka w tym zakresie i prawidłowo ją ocenił, uznając, iż stworzyła nową wersję wypadków, chcąc pomóc obwinionemu w uniknięciu odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Nie można uznać, że tak dokonana ocena zeznań R. S. razi dowolnością, Sąd orzekający swoje stanowisko we wskazanym zakresie w sposób przekonujący umotywował. Świadek ten, jak sam wskazał na rozprawie, nie jest skonfliktowany z obwinionym i nie miał żadnego interesu ani faktycznego ani też prawnego, aby treścią swoich zeznań obciążać jego osobę, zwłaszcza w sytuacji, gdy pojazdem tym poza R. S. i Z. C. (1) wracali też inni mężczyźni, którzy uczestniczyli w ognisku. Poza tym, na co zwrócił uwagę Sąd orzekający, R. S. w momencie zatrzymania siedział na tylnej kanapie pojazdu, a zatem nie miał powodów do obaw, że zostanie posądzony o kierowanie samochodem A. (...) tuż przed jego zatrzymaniem, a na rozprawie w dalszym ciągu utrzymywał, iż obwiniony był w dacie przedmiotowego zdarzenia razem z nim na ognisku. Wersji R. S., jakoby podczas pierwszego przesłuchania nie podawał personaliów obwinionego jako osoby, która kierowała jego autem w drodze z ogniska nie potwierdziły też zeznania T. M. – funkcjonariusza Policji, który przesłuchiwał go w postępowaniu wyjaśniającym. Świadek ten stanowczo twierdził, że wszystkie informacje zawarte w protokole przesłuchania R. S. pochodzą od przesłuchiwanej osoby, on zaś nie sugerował świadkowi żadnych odpowiedzi. Nadto prawidłowych ustaleń we wskazanym zakresie nie mogą podważyć zeznania kolegi obwinionego – P. G. oraz rodziców Z. M. C. i Z. C. (2), którzy twierdzili, że ich syn nie mógł w dacie zdarzenia kierować samochodem R. S., gdyż w tym czasie przebywał w domu. M. C. w toku postępowania wyjaśniającego, ani też na rozprawie nie podawała, aby tego dnia był u syna P. G., a ten ostatni twierdził nawet, że z obwinionym spożywali alkohol i do domu odwoziła go matka Z. C. (1). Okoliczności spożywania alkoholu z tym kolegą nie potwierdził jednak obwiniony. Z kolei Z. C. (2) składał zeznania dopiero na rozprawie i potwierdził wówczas, iż syn tego dnia nie wychodził z domu i był u niego P. G.. Powyższe depozycje, oceniane w korelacji z pozostałymi powołanymi wyżej dowodami, w sposób ewidentny świadczą o tym, iż wskazana okoliczność (to, że obwiniony przebywał w tym czasie, którego dotyczy zarzut z kolegą w domu) nie zaistniała, została stworzona na potrzeby niniejszego postępowania, w celu pomocy obwinionemu w uniknięciu odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 2 kw.

Reasumując należy stwierdzić, że chociaż obrońca obwinionego sformułował zarzuty obrazy prawa procesowego, które w jego ocenie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym wykroczenia polegającego na niezatrzymaniu się obwinionego do kontroli drogowej, to jego stanowiska w tym zakresie nie można podzielić. Nie znajduje ono akceptacji w obowiązujących przepisach procedury karnej, a stanowi wyłącznie przejaw niezadowolenia z powodu treści zapadłego merytorycznego rozstrzygnięcia.

Wprawdzie obwiniony nie przyznał się do dokonania przypisanego mu wykroczenia z art. 92 § 2 kw, to jego sprawstwo w tym zakresie zostało przez Sąd Rejonowy w sposób przekonywający wykazane. W tej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w tej części jest chybiony. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do sugerowanej przez obwinionego i świadków obrony wersji, jakoby Z. C. (1) nie popełnił tego czynu, gdyż w czasie jego zaistnienia przebywał w swoim domu. Pozostaje ona w sprzeczności z prawidłowo ocenionymi dowodami i stanowi nieudolną próbę obrony przed poniesieniem odpowiedzialności.

Zatem wina obwinionego w zakresie czynu, który wyczerpał dyspozycję art. 92 § 2 kw jest niewątpliwa. Nie ma powodów do kwestionowania przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w tym zakresie Z. C. (1). Sąd I instancji swoje stanowisko w tym zakresie również należycie i wyczerpująco uzasadnił, znajduje ono pełną akceptację Sądu odwoławczego.

Sąd II instancji doszedł jednak do przekonania, iż niemożliwe było, wbrew temu co uczynił Sąd orzekający, niewątpliwe ustalenie, że Z. C. (1) kierował samochodem R. S. znajdując się w stanie po użyciu alkoholu. Przypomnieć w tym miejscu należy, że obwiniony w dacie przedmiotowego zdarzenia nie został zatrzymany, bowiem wraz z dwoma mężczyznami uciekł z samochodu S., nie został więc zbadany na zawartość alkoholu w jego organizmie, a o tym, iż spożywał on tego wieczoru alkoholu poinformował R. S. funkcjonariuszy Policji zaraz po zatrzymaniu. Z pierwszych złożonych przezeń zeznań, które następnie odwołał, a więc nie było możliwości ich doprecyzowania, wynika jedynie, że Z. C. (1) tego wieczoru przebywał wraz z nim, P. G. i jeszcze jednym mężczyzną na ognisku od godziny około 21.00. Tam przez kilka godzin (zatrzymanie pojazdu nastąpiło o godz. 1.15 k.1) wspólnie spożywali alkohol w postaci wódki i piwa, wypili około jednego litra wódki oraz po 0,5 litra piwa na osobę. Razem z nimi alkohol pił obwiniony, jednakże R. S. nie doprecyzował, ile alkoholu wypił Z. C. (1). Brak było w sprawie innych dowodów potwierdzających tę okoliczność. Z tego względu nie można było w sprawie, wbrew stanowisku Sądu orzekającego ustalić stopnia zawartości alkoholu w organizmie obwinionego w czasie, gdy kierował pojazdem. Oczywistym jest, że niemożność precyzyjnego ustalenia powyższej kwestii wobec braku pomiaru zawartości alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu, pozwala Sądowi orzekającemu, na podstawie innych dowodów (zeznań świadków, wyjaśnień obwinionego) dokonać ustalenia, że obwiniony znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, czy też w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny, ale tylko wówczas, gdy dowody osobowe jednoznacznie wskazują na to, iż stopień stężenia alkoholu, chociażby z uwagi na ilość jego spożycia, musiał przekroczyć normy określone dla karalnego stanu po użyciu alkoholu (art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26.X.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi). W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu II instancji, wskazany dowód osobowy nie pozwala w sposób bezsporny ustalić, że Z. C. (1) kierując pojazdem R. S. znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Zakładając, tak jak wskazał ten świadek podczas pierwszego przesłuchania, iż obwiniony na ognisku spożywał alkohol, to nie sposób ustalić jego ilości (nie można ustalić ilości wypitej wódki, jedynie 0,5 litra piwa) ani precyzyjnego czasu spożywania (pomiędzy godziną 21.00 a 1.15). Z tego też względu niecelowe nawet byłoby powoływanie biegłego z zakresu toksykologii, bowiem brak jest dostatecznych, sprecyzowanych danych, aby istniała możliwość wydania kategorycznej opinii w tym zakresie. Z tego względu Sąd II instancji uznał, iż istnieją w zakresie wskazanego zarzutu wątpliwości, które nie pozwalają w sposób bezsporny, niewątpliwy ustalić, że Z. C. (1) kierując pojazdem marki A. (...) w nocy 10 lipca 2015r. o godz. 1.15 znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Z tego względu, kierując się treścią art. 5 § 2 kpk, Sąd II instancji wyeliminował z opisu czynu zarzut kierowania przez obwinionego pojazdem w stanie po użyciu alkoholu, a z kwalifikacji prawnej art. 87 § 1 kw. Konsekwencją powyższej decyzji było obniżenie orzeczonej kary grzywny do kwoty 400 złotych, a także uchylenie zawartych w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięć o orzeczeniu wobec obwinionego środka karnego i zobowiązaniu go do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów. Zmiana wyroku we wskazanym

zakresie spowodowała, iż niecelowe było ustosunkowywanie się do podniesionego w apelacji zarzutu orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w rażąco surowym wymiarze.

Odnosząc się do kwestii wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec obwinionego, stwierdzić należy, że jest ona wyważona, sprawiedliwa i nie nosi cech rażącej surowości. W ocenie Sądu II instancji jest ona adekwatna do stopnia winy Z. C. (1) i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu wykroczenia. Kara w takim wymiarze, w świetle okoliczności sprawy, spełni zamierzone cele i to zarówno w ramach prewencji szczególnej – uświadomi obwinionemu naganność swojego postępowania i prewencji ogólnej – ugruntuje w społeczeństwie poczucie nieuchronnego ukarania sprawcy karą współmierną do wagi popełnionego czynu.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk oraz art. 109 § 2 kpw orzekł, jak w wyroku.